

– Hihetetlen, hogy senkinek nem jut eszébe.

A kocsmban vágni lehet a füstöt. Motyós, Pötyi, Kuglóf és én az asztal körül ülünk, tömpe kis ujjainkkal szorítva magunkhoz félig üres korsóinkat. Vizelnem kell, de amikor az előbb elmentem a mosdóig, a sor látán visszafordultam.

Bartók Imre 45

– Nincs valakinek okostelefonja? – kérdezi Pötyi.

AZ ÖTÖDIK TAG

– Bazdmeg, azt hittem, *neked* van – feleli Kuglóf, aztán elfelejtve, hogy a székének nincs támlája, hátradől, és csak az utolsó pillanatban tud megkapaszkodni a karomban, mielőtt a padlóra zuhanna.

– Volt neki, de elvette az apja – mondja Motyós röhögve. – Hogy is történt, Pötyi? Próbaidőre kaptad, azzal a feltétellel, hogy egy hónapig semmi cigi és semmi pia?

Pötyi nevetni próbál, de csak gurgulázó bőfögés szabadul fel belőle. Ezen jót röhögünk.

– Megőrülök, ha nem derítjük ki – mondom. – Talán megkérdezhetnék valakit.

Körbenézek, de nyomban el is vetem az ötletet. Körülöttünk hatalmas a lárma. Mindenki ordítva beszélget, és az idő múlásával egyre több arcon ütköznek ki az alkoholmérgezés félreismerhetetlen tünetei.

– Ezek pisisek – mondja Kuglóf. – Azt se tudják, mi a szar az a Backstreet Boys, nemhogy a tagokat fel tudnák sorolni.

– Igazad van – ordítja Motyós az asztal túloldaláról. – Ezeknek a kis seggdugaszoknak lövésük sincs semmiről.

– Próbáljunk lehiggadni – javaslom. – Vegyük újra még egyszer, amit tudunk.

– Nick – mondja Pötyi.

– A.J. – folytatja Kuglóf.

– Brian – ordítja Motyós, és öklével megkocogtatja a szívét.

– Kevin – teszem hozzá, és jellegzetes mimikával, egyszerre szigorúan és érzékenyen végigtekintek barátaimon, akik újra felröhögnek.

Lassan másfél órája, hogy próbálunk rájönni, kicsoda a Backstreet Boys ötödik tagja. Pontosán tudom, hogy mikor kezdődött, mert éppen erről kezdtünk beszélgetni, amikor kaptam egy SMS-t a volt csajomtól – bárcsak ne írt volna semmit –, és akkor ellenőriztem az időt. Egyikünk sem gondolta volna, hogy a rejtélyes ötödik tag ilyen súlyos problémának bizonyul.

– Hétvégen hazamegyek anyámhoz – mondja Kuglóf. – A padláson van még néhány Bravo magazin, azokból tuti kiderül.

– Baszki, már most kiderülne, ha lenne valakinek okostelefonja – mondta Motyós. – Miért nem bírtad ki cigi nélkül? – kérdezi a mellette ülő Pötyitől, és hátbá vágja.

A társaságunkból Pötyi az egyetlen, aki nem cigizik. Fogalmam
46 sincs, miért rágtak be rá az ősei. Rajtakapták, hogy fojtogatja a kishúgát, vagy mi?

– Talán ha nagyon erősen koncentrálnak, akkor... – kezdem, de elakad a szavam, mert egyszer csak megremegnek a falak, a poharak zörögnek, felborulnak, és néhányan leesnek a székeikről. Öklömnyi vakolatdarabok hullnak ránk a mennyezetről, és pár másodpercre elmegy a világítás. A sötétségben csak a cigaretták parázslanak, és a telefonok kijelzői adnak némi zöldes fényt. Mielőtt kitorhetne a zűrzavar, a remegés abbamarad, és a világítás is visszatér.

– A szentségit, ez meg mi a picca volt? – kérdezi Kuglóf, és riadtan végigtapogatja magát, mintha csak ellenőrizni akarná, hogy megsérült-e.

– Gondolom, földrengés – mondja Pötyi, majd lehajol, hogy megkeresse az asztal alá esett szemüvegét.

– Kibaszott földrengés! – mondja Motyós, és ismét hátbá vágja Pötyit.

– Ne hagyjuk, hogy ez elterelje a figyelmünket a valódi problémáról – mondom. – Ki volt az ötödik tag?

Pötyi megtalálja a szemüvegét, és visszaül a székére. Motyós és Kuglóf meredten nézik a korszókat.

– Gondolkozzunk. Nick a szépfiú. Brian az érzékeny. A.J. a latinó. Kevin az intellektuális.

– Kevin nem a strici? – kérdezi Motyós.

– Ez most mindegy – felelem. – Milyen szerepek vannak még? Bárki is az ötödik, bizonyára ő az...

– Az unalmas?

– A lúzer?

– A csaj?

Helyzetünk egyre kilátástalanabbnak tűnik. Alig valami lötyög már a korszók alján. Előveszem a cigimet, de rá kell jönnöm, hogy egyetlen szálam se maradt.

– Pötyi, adj már egy szálat, baszki – mondom, mire Pötyi engedelmesen előveszi a pakkját, és megkínál. Ő nem dohányzik, de mindennap vesz magának egy paklival, aminek a tartalmát aztán általában hármunk közt osztogatja szét.

Mélyen leszívom a füstöt.

– Gondolkozzatok! Nézzetek magatokba! A válasz valahol ott rejtőzik. Bizonyos elméletek szerint az ember mindenre emlékezik. Minden, ami valaha történt velem, és amit valaha megtudott, ott rejtőzik az agyában. Csak ki kell piszkálni onnan.

Kuglóf vízenyős tekintettel felém fordul.

– Jó, bazdmeg, de hogyan?

– Ez a kérdés, Kuglóf. – Lehamuzok a földre. – Ez a nagy kérdés.

Körülöttünk a tirpákok visszatértek a tivornyázáshoz. Egy mellettünk ülő társaság tagjai azzal szórakoznak, hogy melyikük tudja jobban utánozni a disznók rőfögését. Mögöttem egy lány arról pusmog a barátnőjével, hogy mennyire fáj még mindig a gyantázás helye.

– Hé, lányok! – hátrafordulok. Érzem, hogy a barátaim lázas kíváncsisággal követik az eseményeket.

Úgy néznek rám, mintha valami kételtű mutáns lennék.

– Nem tudjátok, hogy hívták a Backstreet Boys ötödik tagját? – kérdezem. – Van ugye Nick, Brian...

– Jaj, hagyjál már békén – mondja az egyik (akinek még mindig sajog a bikinivonala), és tüntetőleg elhúzódik. A másik bige több hajlandóságot mutatna arra, hogy beszédbe elegyedjen velem, de végül szolidaritásból a barátnőjével tart, és mindketten átülnek egy távolabbi asztalhoz.

– Ez jól ment! – mondja Kuglóf, majd nyerítve felröhög.

– Nem lehet, hogy neked van okostelefonjuk? – kérdezi Pötyi.

– Kérdezd meg tőlük! – feleli Motyós.

Ki kéne mennem a vécére, de látom, hogy a sor azóta kétszer olyan hosszú. Sört is kéne venni. Vajon meddig ülünk még itt, és töprengünk erről a problémáról?

Hatalmas csattanással egy téglacsapódik az asztalunkba.

– Bazdmeg! – kiált Kuglóf, és ijedtében talpra szökken.

Felnézünk a homályos mennyezetre, és látjuk, hogy nemcsak a vakolat esett le, de a fődém is meglazult.

– A picsába – mondja Motyós. – Nem akarok ebben a pincében megdőglenni.

– Ne figyelmeztessük a többieket? – kérdi Pötyi. – Ha tényleg balesetveszélyes a hely, akkor ki kéne üríteni.

– Úgy érted, evakuálni kellene? – kérdezi Motyós, majd ismét hátbavágja Pötyit. – Öregem, te aztán mindenre gondolsz!

– Mindenre gondol – mondom –, csak arra nem, hogy hívják az ötödik tagot.

– Faszt érdeklis a Backstreet Boys, haver! – mondja Kuglóf, és közelebb hajol hozzám. – Nézz csak körbe! Ezek a buzeránsok halálra vannak ítélve. Mindjárt rájuk rohad az egész épület. Kibaszott földrengés! – Vihogni kezd. – De nekünk még van egy esélyünk. Húzzunk innen a vérbe, kajáljunk valahol egy hamburgert, aztán uszgyi haza.

Pötyi és Motyós türelmesen várnak.

Bólintok, és előreindulok. Motyós, Pötyi és Kuglóf némán követnek. Felmegyek a lépcsőn, és éppen elérem a földszintet, és átlépek a küszöbön, amikor mögöttem beomlik a pince. Megpördülök, és egy századmásodpercre még látom a halálfélelmet megvillanni barátaim tekintetében. Aztán

48 vége. Sikolyukat elnyomja a kő- és betonzuhatóg zaja.
Sokkos állapotba kerülök, és kitámolygok az utcára. Már hajnalodik. Nem is gondoltam, hogy ennyi idő eltelt. Megnézem a telefonom, és valóban, már reggel fél öt van. Új üzenetem érkezett, biztos a volt barátom írt megint. Nem akarom megnézni.

Megpróbálok mélyeket lélegezni. Az utca üres.

– Segítség...

Megfordulok, és meglátom Pötyit. Hiányoznak a lábai. A szürke porrengetegben erőteljes, vörös csíkot hagy maga után, ahogy két kezével valahogy kívánszorog a romok alól.

– A kurva életbe, Pötyi! – Letérdelek mellé, és hagyom, hogy az ölembe hajtsa a fejét.

– Már vége – lihegi. – Tudom, hogy vége.

– Ne beszélj! Mindjárt jönnek a mentők.

– Nem... Nem jönnek...

– Miért ne jönnének?

– Nem jönnek...

Ezzel nehéz vitatkozni.

– Figyelj... – folytatja. Már csak másodpercei lehetnek hátra. – Az a valami... Nem földrengés volt...

– Akkor micsoda?

Felköhög. Hatalmas szappanbuborékok jelennek meg a szája sarkában, csakhogy ezek nem szappanból vannak, hanem vérből.

– Mindegy... már nem számít...

– Sajnálom, Pötyi.

– Viszont rájöttem... eszembe jutott... az ötödik tag...

Tágra nyílik a szemem. Rázni kezdem a szerencsétlent.

– Ki volt az? Mondd meg! Mondd meg, Pötyi!

Kipukkad az utolsó buborék is. A korábban oly eleven tekintet most üvegesen mered a reggeli égboltra. Pötyi elment.

– A picsába – mormolom, és legördítem magamról a testét.

Feltápáskodom, és céltalanul elindulok hazafelé. Átvágok egy utcán, egy következőn, aztán egy téren.

Éppen a tér közepén állok, amikor zúgást hallok. Egy repülőgép száll fölöttem. Olyan alacsonyan repül, hogy látom, amikor kinyílik a hasa, és kihull belőle valami.

Mozdulatlanul figyelem, ahogy a csomag zuhan, egyre csak zuhan,
míg valahol pár száz méterre tőlem becsapódik.

Érzem a hőséget. Érzem a szelet. Mintha a Nap felszínén állnék.

És amikor a testemet milliárdnyi atomra szaggatja a második
generációs hidrogénbomba, és földi létezésem materiális fundamen-
tuma semmivé foszlik a pusztulás egyre növekvő és egyre forróbb vá-
kuumában, az utolsó utáni pillanatban eszembe jut.

49

Howard Dwaine Dorough. Közismertebb nevén: Howie D.

